

PAOLA PREDICATORI

The background is a complex, layered image. It features a man's face in profile, looking towards the right. The face is semi-transparent, revealing a lush green forest scene behind it. In the lower-left portion of the image, a small, dark silhouette of a person is seen standing on a path that winds through a wooded area. The overall color palette is dominated by greens, blues, and purples, with a soft, ethereal quality.

**EL TEU
COS ÉS ARA
UNA ILLA**

Des de la finestra del cotxe, cada vegada que tornava, la ciutat li semblava diferent, com si durant aquell temps l'hagués oblidat i ara pogués mirar-se-la amb uns altres ulls. Aleshores, en aquells moments tan breus, es despenia de tot el que coneixia i s'imaginava que es trobava en un lloc nou on podria ser ell mateix sempre que volgués i diferent cada vegada, sense que ningú li preguntés el perquè. Tant li feia el temps que hagués estat fora, la sensació sempre era la mateixa, i li transmetia una excitació estranya, gairebé com si s'estigués imaginant alguna cosa prohibida. Quan va baixar del cotxe i es va trobar davant de casa, va pensar que algun dia no es conformaria amb aquells moments tan curts i que no tornaria mai més.

Les vacances amb el seu pare van sortir a l'últim moment. Després d'un agost que no havia parat de ploure, al setembre va tornar el sol i de cop i volta el seu pare va tenir la idea d'anar a l'illa.

—Me n'hi vaig aquest cap de setmana, vols venir? —li va preguntar una tarda per telèfon, i aquella proposta inesperada el va descol·locar.

S'estava preparant per tornar a l'escola i mentalment ja s'havia començat a distanciar de l'estiu. L'eufòria d'aquells

mesos ja quedava molt enrere i tothom es veia obligat a canviar de pell un altre cop. Mentre el seu pare, a l'altra banda de la línia, seguia parlant i donant-li explicacions, va sentir la seva pròpia veu que deia «d'acord», i a continuació, després d'un adéu amb presses, va penjar i va sortir. No va dir res als seus amics, i amb tot l'enrenou d'aquells dies gairebé se'n va oblidar. Al final, quan faltaven poques hores per al viatge, va entaforar les seves coses de qualsevol manera a la bossa que agafava sempre.

Al llarg de les dues setmanes següents, va tenir la sensació que el temps s'havia aturat, marcat només pels curts desplaçaments amb cotxe per arribar als poblets de la costa que després visitaven a peu, caminant amb passos lents pels carrerons estrets del centre, mirant d'imaginar-se com devia ser allà la vida a l'hivern, quan l'aire fred i gris del mar ho escombrava tot, inclús les ombres. Cap a la meitat de les vacances, el seu pare va rebre una trucada d'un amic que tenia una caseta a prop del poble on s'estaven i una barca, ancorada al petit port que havia vist el primer dia, mentre el cotxe remuntava els revolts que duïen a l'hotel. No va protestar quan va sentir que el seu pare acceptava una invitació per anar-hi a sopar i, amb la mateixa docilitat, al final d'una vetllada avorridíssima que se li va fer interminable, va acceptar l'excursió amb barca que havien organitzat per al dia següent. Era l'únic jove, i des del moment de salpar no va fer res més que observar el mar fins que la reverberació del sol a la superfície llisa el va enlluernar. En un moment donat, l'esposa de l'amic del seu

pare, una dona rossa, alta i prima, es va adonar del seu silenci i se li va acostar.

–T’agrada nedar? –li va preguntar.

Ell va fer que sí amb el cap i a continuació va dirigir una mirada ràpida al seu pare, que parlava amb l’amic.

–Ens volem tirar a l’aigua! –va cridar la dona al seu marit–. Atura la barca.

I quan es va apagar el soroll del motor, es va treure les ulleres i el pareo i, amb un moviment àgil de les cames, va saltar la barana de protecció i es va tirar a l’aigua. Sorprès per la rapidesa de la dona, ell també es va despullar i ja estava a punt de saltar quan aquell blau tan fosc de la superfície el va espantar i el va fer dubtar.

–Que no véns? –li va cridar la dona–. L’aigua està boníssima!

Ell li va somriure, avergonyit, i a continuació, per no quedar malament, es va tirar a l’aigua, mentre s’imaginava que el mar se l’empassaria. Va estar a punt de cridar, però la por l’havia deixat sense alè i no va calcular bé el salt. Abans de tocar l’aigua, suspès en l’aire, va notar com se li descoordinaven braços i cames, i va tenir l’horrible sensació d’haver-ne perdut el control. Quan va tornar a la superfície –amb el cor que li batejava amb fúria, com si fugís d’un abisme fosc i silenciós– va empènyer el cap enrere i va obrir la boca per respirar. En aquell moment va pensar en el seu germà.

Va començar l'escola amb una setmana de retard, un matí xafogós, sota un cel incolor i sufocant. Va aparcar la motoretta i es va quedar un moment assegut allà, sense pensar. Abans d'entrar, va esperar que no hi hagués ningú, i uns minuts després va travessar la porta de l'escola sense pressa, endarrerint-se expressament, per assegurar-se de trobar la porta de l'aula tancada. No tenia ganes de parlar, i si entrava amb la professora ja a classe guanyaria temps almenys fins a l'esbarjo. La nit abans, Ludovico li havia enviat un missatge, però l'havia esborrat sense llegir-lo, perquè s'imaginava que devia ser igual que els altres que havia rebut durant les vacances i que havia acabat ignorant. Així que va entrar a classe, va sentir un terrabastall de veus, i va veure com Ludovico aixecava els braços en senyal de victòria i com es desplaçava a la cadira del costat per deixar-li lliure el seu lloc, a prop de la finestra, que podia obrir i tancar a voluntat quan sentia la necessitat de respirar aire fresc. La professora el va saludar, molesta per aquella ridícula ovació, li va dir «Endavant, Canti» i a continuació va esperar que s'assegués, mentre dirigia una mirada muda i severa a la classe perquè guardés silenci.

–Has vist el meu missatge? –va murmurar Ludovico excitat.

–No, estava cansat. Vam arribar tard i de seguida me’n vaig anar a dormir –li va respondre ell, mentre mirava al seu voltant i saludava amb un gest els companys que no havia vist en entrar.

–D’aquí a dos dies arriba la nova –el va informar Ludovico amb aire triomfal.

–Oh, quina notícia –va exclamar ell, fastiguejat–. I d’on ve, de Burkina Faso? –va afegir per dir alguna cosa, però de seguida es va avergonyir d’aquella sortida tan estúpida.

–No, és italiana –li va respondre el seu amic, sense perdre de vista la profe–. Es diu Adele Marconi, ho he vist a la llista.

Va retenir aquell nom un moment, sense ser capaç encara de relacionar-lo amb ningú que hagués conegut i que es digués així, i sense poder impedir que aquell nom li transmetés una vaga idea d’alguna cosa melancòlica i antiga. Ludovico va seguir parlant durant tota la classe, i la professora li va haver de cridar l’atenció unes quantes vegades. Al final el va fer posar nerviós a ell i tot. Quan es comportava així, no el suportava, però s’asseien junts a l’escola des de primer, i havia après a aguantar-li moltes més coses al seu amic del que era capaç d’aguantar als seus pares o a les noies. Més tard, durant l’esbarjo, va veure els altres, les noies van ser les primeres d’acostar-se-li, però ell es va mostrar esquerp i es va estimar més parlar amb els nois, sobretot amb aquells que a l’estiu veia poc perquè tenien altres colles. Va deixar Veronica per al

final, per poder-li dedicar una atenció especial: el curs anterior havien estat junts uns quants mesos i encara que després s'havien separat, des d'aleshores s'esforçava per ser amable amb ella. Com era habitual, Veronica va anar directa al gra, volia saber si sortia amb alguna noia i a qui havia vist durant l'estiu, i mentre l'hi preguntava no parava de somriure, com si volgués mostrar desinterès, tal com hauria fet amb una amiga, disposada a escoltar-la i a donar-li consells. Ell es va mostrar evasiu i de seguida va canviar de tema, i després, quan va considerar que ja li havia dedicat prou temps, va tallar la conversa i va tornar amb Ludovico, que es moria de ganes de posar-lo al dia i de comunicar-li de viva veu el contingut dels missatges que ell no havia llegit.

Tot com sempre, cada curs igual que l'anterior. Això era el que volia. L'efecte anestesiànt que tenia la monotonia dels dies iguals li agradava, li resultava reconfortant, li permetia no pensar. Els canvis l'estressaven, el feien poc tolerant amb els altres i amb ell mateix, li feien perdre el fil de les coses, però sobretot, quan les coses finalment passaven, no estava mai preparat i sempre li semblava que les havia de patir.

Quan es va acabar l'esbarjo, es va tornar a asseure i va mirar a fora: la porta de l'escola, els cotxes aparcats a banda i banda del carrer i, a l'altra punta, més enllà de l'espai cobert d'herba dels jardinetes, l'edifici de l'antic hospital. Aquest mateix paisatge el veuria amb boira, amb neu, sota el diluvi de les pluges primaverals i il·luminat pel primer sol càlid de l'estiu. Cada vegada que mirava a fora, li venia al cap un d'aquells

quaderns infantils per pintar, el mateix dibuix en quatre estacions diferents. Així, com una representació, començava el quart curs d'institut –però per al cas hauria pogut ser el primer–, i la visió d'aquell paisatge despullat i sense sorpreses el va tranquil·litzar.

La indolència de les últimes hores el va embolcallar i, juntament amb la veu d'una de les seves companyes que llegia el llibre de text en veu alta, com una lletania i a vegades insegura, li va semblar la part final d'una cerimònia de benvinguda que havia començat a primera hora. I, tal com li havia passat al matí quan havia arribat a l'escola, va veure en el mantra dels dies que s'haurien succeït l'un igual a l'altre un ritual necessari, la garantia que no canviaria res.

Quan va tornar a casa, es va trobar la seva mare a l'habitació d'ell. Havia buidat tot el contingut de la bossa de viatge sobre la catifa i se'l mirava amb una ganyota de fàstic.

–Que no hi havia servei de bugaderia, a l'hotel on heu estat? –li va dir mentre començava a separar aquella pila barrejada de roba.

–Què hi ha per dinar? –va preguntar ell sense respondre-li.

–Ho tens a taula. No he tingut temps de fer pasta, m'he quedat al despatx fins tard.

La seva mare era llicenciada en dret, però no havia volgut mai fer-se advocada. Un cop acabats els estudis i després de diverses feines, havia trobat una col·locació tranquil·la al despatx d'un notari i, quan acabava de treballar, dividia el seu temps lliure equitativament entre la casa, les sessions de pilates i, l'últim any, Luca, el seu nou company.

Quan va entrar a la cuina, la seva mare li va passar la mà ràpidament pels cabells i li va preguntar si s'ho havia passat bé durant les vacances.

–Normal –va respondre ell.

–Estàveu sols? –va preguntar la seva mare, esforçant-se per no donar cap to especial a la veu.

Els seus pares ja feia cinc anys que s'havien separat, però per a la seva mare, la vida del pare era com una cosa amb la qual encara havia d'anar amb peus de plom.

–No –va respondre ell secament, i no va afegir res més expressament.

–I es pot saber amb qui estàveu? –va preguntar la mare irònica, com feia quan ell es posava de part del pare.

–Amb un col·lega del pare i la seva dona. Tenen una barca. Ens van portar a fer un volt.

–És una dona alta i prima, molt guapa? –va insistir la seva mare.

Ell va esbufegar sorollosament.

–Sí. I ara puc dinar?

La seva mare no va dir res més. Era evident que els coneixia i que no tenia res més a dir. Va seguir feinejant a la pica i després va sortir de la cuina.

La seva mare era guapa. Aquell dia portava un xandall vell i uns *leggings* que ressaltaven el seu cos ben tornejat i en forma. Ja havia superat els quaranta, però els que no ho sabien no n'hi posaven més de trenta, i sovint l'hi deien els seus amics i tot.

–Sembla una joveneta –va observar un dia un d'ells, però ell va fer veure que el comentari li relliscava completament.

Després del divorci, ell s'havia quedat amb la mare –aleshores a tothom li havia semblat el més normal–, i tot i que els anys següents havia pensat moltes vegades a anar-se'n a viure amb el pare, al final no s'havia decidit mai, no perquè la vida amb ell hauria estat menys còmoda –per començar, era

metge i es passava el dia a l'hospital, a casa hi era molt menys que la mare—, sinó perquè amb ella la vida havia mantingut els mateixos ritmes i encara podia fer veure que tot seguia com abans. Però amb l'arribada de Luca, les coses havien canviat. El coneixia poc, però no li queia bé. I a vegades, per molt que s'hi esforçés, no aconseguia dissimular-ho. La mare l'hi havia presentat de seguida i amb la mateixa rapidesa havia fet oficial la relació, perquè tothom s'adaptés a la situació i afegís el nou company a la llista de parents. En canvi, el pare només parlava de les seves relacions el mínim imprescindible. I això que a ell li hauria agradat que el pare li fes aquesta mena de confidències, li hauria semblat normal, com si fos la ratificació d'un lligam entre homes, una prova que confiava en ell. Tot i així, ni tan sols aconseguia imaginar-se el pare parlant-li d'alguna dona. I fins ara no havia passat mai. Senzillament es representava mentalment una situació en què el seu pare li parlava i ell l'escoltava tal com ho hauria fet amb un amic. No hauria sabut dir què era pitjor, si el comportament del seu pare o el de la seva mare, i a vegades li semblava que era fill precisament perquè mai ho hauria sabut dir.

Passava sovint que quan es discutien, la seva mare li retreia que fos igual que el seu pare, que només pensa en ell mateix i no li importen gens els altres, i quan li va dir el mateix la noia amb qui va estar un temps a començaments d'estiu, per un moment hi va pensar, però no s'ho va prendre seriosament —que pensés el que volgués, la llibertat és sagrada, havia pensat—, i aquella es va convertir en la seva regla d'or: no en volia

cap més i no li importava a qui li fes assemblar-se. Però no tenia cap intenció d'anar a viure amb el seu pare, tot i que una vegada va anar de poc. Va ser quan, per culpa d'una carrera estúpida, va anar a parar contra la tanca d'una caseta del turó i ho va destrossar tot, la moto i la tanca, però en va sortir il·lès, a part d'un cop al braç i una cuixa plena de rascades per la patinada damunt l'asfalt. A urgències, un cop passat l'ensurt, la seva mare li va recriminar que fos tan irresponsable, i quan ell la va engegar a la merda a crits davant de metges i infermeres, la mare es va esperar a arribar a casa i allà li va fer una escena, dient-li que si li tornava a faltar al respecte d'aquella manera ja se'n podia anar a viure amb el seu pare. Ell es va quedar en silenci un moment, el temps just per preparar-se per a aquella paraula que estava a punt de sortir-li de la boca, aquella paraula vil i monstruosa que mai havia fet servir ni tan sols amb algunes noies que menyspreava, i quan l'hi va tirar a la cara, la seva mare va sortir disparada cap a la seva habitació i li va fer les maletes, dient-li que allò ja no era casa seva. Ell no va dir res, però l'odiava. Va agafar la seva roba i, amb tot el cos que li feia mal, va baixar a esperar que el seu pare el vingués a buscar. Després, la seva mare va deixar passar uns quants dies sense trucar-lo, i ell va fer el mateix, fins que un matí es va presentar a casa del seu pare per acompanyar-lo a l'institut. Ell va pujar al cotxe sense ni mirar-se-la i, davant de l'escola, quan ja estava a punt de baixar, la seva mare el va agafar per un braç. A ell li va agradar la dolçor d'aquell gest, impulsiu i suplicant. Van parlar durant uns minuts, incòmo-

des, intercanviant-se les frases de rigor. Després, la seva mare li va demanar perdó i el va abraçar amb força. Ell li va tornar l'abraçada, fent caure la motxilla amb els llibres, que li feia nosa per sentir-la més a prop.

Tot i així, era veritat que des de feia un temps les coses que havia fet sempre ara l'interessaven menys i que, juntament amb una nova inquietud que a poc a poc li anava creixent, la curiositat que sempre l'havia empès cap als altres ja no era la mateixa d'abans. Sempre acabava avorrint-se o posant-se de mal humor, sobretot quan sortia amb els amics que coneixia des de feia molt de temps. Fins i tot havia deixat de passar-s'ho bé amb Ludovico, i ara la majoria de vegades que estaven junts el suportava més que una altra cosa. El seu amic, nascut per fer més bestieses que ell, sempre estava disposat a riure per qualsevol motiu, com aquella vegada, molt tard a la nit, que els carrabiners els van enxampar forçant una màquina de venda de preservatius i Ludovico va començar a riure com un ximple, i ell allà intentant explicar que hi havia ficat els diners però que la màquina no els havia donat res. Al final, un dels policies els va dir: «Foteu el camp», però Ludovico no podia parar. En un moment donat, fins i tot li va clavar un cop a l'espatlla, i va anar de poc que no li clava un cop de puny.

A vegades se'l mirava i no sabia per què l'havia triat com a amic, potser havia passat i prou, com tot el que formava part de la seva vida. La de l'institut, per exemple, havia estat una tria indiscutible. Sempre havia anat bé en matemàtiques, potser era l'única assignatura que sempre li havia agradat, i

no s'ho havia hagut de rumiar gaire, però de tota manera es preguntava sovint si havia estat la decisió encertada, i d'un dia per l'altre li semblava que flotava en la vida d'una altra persona amb la qual ja no compartia res. A l'escola, va començar a fer-se el gallet amb els amics, i oscil·lava entre suportar-los i necessitar-los, com si en les relacions fos incapaç de trobar l'equilibri just. A vegades li passava que sortia a la tarda i després, quan era hora de tornar, hauria preferit seguir fent voltes per la ciutat que tornar a casa, i això que de cases en tenia per triar i remenar, a part d'allà on vivia: hauria pogut anar amb el seu pare, a casa dels avis materns i fins i tot a casa de l'avi Stefano, el pare del seu pare, que després de la mort de la iaia Elisa i d'un ictus vivia amb una cuidadora ucraïnesa que es deia Karina, una dona baixeta i afectuosa. De tota manera, aquella inquietud que sentia no li era desconeguda, sabia que ja l'havia viscut i, com una malaltia infantil mal curada, de tant en tant tornava a aparèixer.

Va ser en un període semblant a aquest que estava travessant ara quan va conèixer Siro, un noi que va arribar a la seva classe l'últim curs de primària i que aleshores la seva mare va considerar responsable del seu canvi de caràcter i de l'empitjorament de les notes. Ell sempre havia estat un alumne modèlic, tranquil, potser una mica massa tancat, amb una capacitat superior a la mitjana. Quan tornaven de les trobades amb els mestres, els seus pares estaven molt contents i el portaven a celebrar-ho, i almenys en aquells moments podia respirar. L'arribada de Siro va ser una bomba per a tots. Tenia

gairebé tres anys més que ell i vivia amb la seva mare i la seva àvia al camp, en un casalot vell al turó, des d'on es veia tota la ciutat. El seu pare era firaire, i només es veien de tant en tant, quan la mare ho permetia o quan, si estava treballant per allà a prop, venia a l'escola per veure'l d'amagat. L'endemà, a classe, tot era *el meu pare ha fet, el meu pare ha dit*, i en aquelles paraules resplendia, igual que en el nom que portava. Però ell mai havia aconseguit posar un cos o una cara al pare de Siro, que sempre li havia semblat com un personatge d'un conte popular, a vegades molt llest i a vegades cruel.

Van fer seure Siro al seu costat perquè necessitava recuperar molt, i en canvi, en un moment donat, va ser ell el que va decidir tirar enrere per esperar-lo. L'amistat amb Siro era fàcil, i a vegades tenia la sensació que l'altre ho sabia tot d'ell. No sentia la necessitat —com li passava sovint amb els altres— de fingir cap interès i, encara millor, podia mostrar una genuïna indiferència. De seguida li va semblar que Siro el veia i l'acceptava tal com era, sense exigir-li formes infantils de fidelitat o devoció. Li passava sovint que els nois amb qui es feia s'enfadessin quan ell decidia, a l'últim moment, que no volia sortir o el que fos, i aquella reacció li semblava una tocada de nassos, però sobretot la vivia com una limitació; a vegades fins i tot li semblava una pura i simple imposició. En canvi, Siro no pretenia res dels altres, i el que odiava més que res al món eren les mentides.

Ja des del primer dia va començar a xerrar com si es coneguessin de tota la vida, no mostrava dubtes, inseguretats, i no

va ser fins més endavant que va descobrir que aquell no era en absolut el seu caràcter, sinó una estratègia que l'empenyia a avançar sempre el primer i sense por per descobrir de quin espai disposava i amb qui se les havia d'haver. Recordava haver-lo vist malhumorat alguna vegada, però els mals humors de Siro eren molt breus, com si se'n cansés al cap de poc, i fins i tot la inquietud, al seu costat, sortia sempre derrotada, les preguntes directes i simples que dirigia contínuament als altres eren les mateixes que es feia a ell mateix, i mai hauria acceptat respostes elusives, començant per ell mateix. Quan van començar a veure's fora de l'escola, ell va oblidar de seguida la paraula *avorriment*. Siro sempre tenia alguna cosa per explicar-li, per ensenyar-li, amb ell la ciutat es va omplir de racons prohibits per descobrir: hi entraven d'amagat i sovint en sortien corrent a tota pastilla, rient del perill que havien aconseguit esquivar, com en una pel·lícula muda, movent només els llavis perquè s'havien quedat sense alè per la correguda. Era com si Siro tingués la capacitat de fer moure el món al seu voltant, i li transmetia la sensació que si ell hagués contribuït al moviment, ni que fos una miqueta, després el més difícil hauria estat aturar-se.

A vegades el sorprenia la quantitat de coses que encara recordava de tot el que havia fet amb ell. En canvi, li resultava més difícil recordar el seu rostre, tret d'algunes característiques concretes: els ulls foscos i allargats, els cabells negres i despentinats que li queien al front en flocs espumosos que es tirava enrere amb la mà quan estava nerviós. La mare de

Siro, una dona jove amb un somriure sempre als llavis, li queia molt bé, i quan anava a berenar a casa del seu amic l'abraçava com si fos un altre fill seu, i ell no es feia mai enrere com li havia passat alguna vegada amb la seva pròpia mare. L'àvia de Siro, quan els veia arribar els deia que eren el ros i el moro i, mentre ells berenaven a la cuina sempre neta i endreçada, els explicava coses que havia fet Siro de petit, gairebé com si fossin les gestes d'un heroi. Siro l'escoltava com si la seva àvia parlés d'una altra persona i mentrestant ho devorava tot, pa i paraules, com si fossin una sola cosa. Adorava la seva àvia i li agradava fer-la riure. Siro sempre era molt amable amb les persones grans perquè deia que li feien pena; els vells, tal com els anomenava ell, mentre adoptava un aire de preocupació. Ell no entenia que el seu amic, a aquella edat, pensés tant en certes coses. Normalment, els nois amb qui havia sortit parlaven d'altres temes: videojocs, còmics, futbol... i els més atrevits i els més fanfarrons, de noies. Però Siro era diferent: per a ell, primer era la vida i després tota la resta. I ell l'escoltava parlar del que fos. La seva frase preferida era: «Tu no hi penses mai, en...», com si tingués el cap constantment ple de coses. Veia un vell, i parlava de la vellesa; una noia, i explicava les històries que havia tingut, gairebé sempre amb noies que coneixia quan anava a veure el seu pare i que tenien noms estrangers, com ara Jasmine o Ilary; veia un objecte, una persona, tant li feia, i al mateix moment que alguna cosa li cridava l'atenció, era capaç de passar-se mitja hora ben bona parlant-ne, entretenint-lo amb un llarg monòleg del qual

ell era l'únic espectador. Les coses que explicava i que intentava ordenar solien estar relacionades amb episodis que havia presenciats i que li havien quedat gravats al cervell per algun motiu concret, algun detall que se li escapava i que no aconseguia col·locar amb exactitud a l'interior de l'escena, i aleshores s'enfadava i turmentava qualsevol que l'estigués escoltant amb les seves reflexions. Mentre que per a ell i els altres nois la vida es dividia entre tot el que és escola i tot el que no ho és, Siro ja havia superat aquella divisió tan esquemàtica, i en general l'escola era la millor manera que havien trobat els altres de ficar-li pals a les rodes. El que li interessava de debò a ell era trobar representacions més fosques i complexes que l'acostessin a alguna veritat misteriosa i amagada. I eren totes allà, a la vida que tenia davant dels ulls i que no es limitava a observar: en tot el que passava al seu voltant, hi trobava indicis que es veia obligat a interpretar abans que se li escapés alguna cosa important. Per això expressava qualsevol pensament sense amagar-lo mai, i cada pensament li sortia directe, com si per a ell fos impossible adherir-se a la vida amb menys intensitat. A l'escola, empaitava totes les noies, i si una no li feia cas, passava a una altra. I si mentrestant la primera s'ho havia repensat, no era rancorós i les acceptava totes dues amb el mateix entusiasme i la mateixa dedicació. Quan feia tot just un mes que es coneixien, li va preguntar si mai havia «completat» amb una noia, i amb la mateixa naturalitat li va explicar els detalls de les seves relacions sexuals. Durant aquelles xerrades, tots dos experimentaven el mateix

estupor; Siro, sorprès per la seva falta d'experiència, a part de quatre petons i quatre carícies, i ell perquè el seu amic, en comparació, semblava un home de cap a peus. La seva mare, no cal dir-ho, no estava gens contenta amb aquell noi massa despert, mentre que ell frisava per estar amb Siro, que en ell mateix resumia totes les possibilitats, les alternatives i els sentiments, fossin equivocats o encertats. Amb ell podia viure qualsevol inquietud a fons, sense amagar-la, la ràbia es difuminava fins que era capaç de riure-se'n i en l'alegria que sentia apareixia l'espectre de la felicitat.

Li va parlar al seu amic del seu germà, però sense dir-l'hi tot, i Siro li va contestar que un cosí seu també havia nascut així, que tots se l'havien estimat i que quan s'havia mort havien fet uns grans funerals, familiars i amics s'havien passat tot un dia menjant, plorant i ballant, i allà, en aquell punt de la història, Siro es va perdre en els detalls de la gent que havia arribat de tots els racons d'Europa, que baixava plorant de cotxes nous de trinca, alguns homes molt prims i d'altres inflats com bótes, i les dones enjoiades com si fossin pirates de terra endins. Ell es va anar fent la imatge d'una gran festa més que d'uns funerals, però aquesta també era una de les habilitats de Siro que li agradaven més, el fet que a les històries que explicava, la vida, tot i seguir sent tal com era, es convertia sempre en una aventura en la qual els bons i els dolents es barrejaven tan bé que al final era impossible distingir-los.

Va assumir la responsabilitat d'ajudar Siro a fer els deures. Siro s'havia apuntat a un curs de repàs, però no hi volia

tornar perquè deia que l'emprenyaven, i gairebé cada tarda venia a casa seva, on interpretava el paper de noi tranquil davant de la seva mare, que cada vegada l'escrutava de dalt a baix mentre responia sense entusiasme a la seva salutació. Així que arribava a la seva habitació, Siro no obria els llibres, sinó que es posava a remenar-ho tot, mentre ell estudiava pels dos, i al cap d'una hora ja es moria de ganes de sortir. Amb aquell amic que sempre sabia què fer, on anar, a ell li semblava que tot s'havia posat en marxa un altre cop, i per això volia mostrar-se agraït i generós quan Siro li demanava algun euro per a una recàrrega del mòbil o diners per a l'autobús. «Asca, ets un amic», li deia mentre li posava una mà a l'espatlla, i ell sentia que era veritat, l'únic lligam nascut lliure de tot vincle, l'únic que fins aquell moment li havia semblat autèntic.

Durant aquella època, el seu caràcter no va canviar gaire, contràriament al que deia la seva mare només perquè ara sempre tornava a casa tard. Va seguir sent esquerp i taciturn, i a l'escola la naturalesa exclusiva d'aquella amistat de seguida va cridar l'atenció. Hi havia un noi que sempre es reia d'ells. Es deia Rebagliati. A Siro li deia «gitano de merda» i a sobre anava explicant a tothom que eren dos marietes. Ell ho va explicar a Siro.

—I també sap qui dels dos fa de dona? —li va respondre el seu amic mentre li feia l'ullet. Aquella sortida el va fer riure.— És un pobre idiota, ell i tots els seus amics —va dir Siro, i va prosseguir:— Oblida-te'n, tu has de ser lliure, si no, no podràs viure.

Ell se'l va mirar perplex i a continuació va preguntar:

–Què vols dir?

Siro es va apartar un floc de cabells de la cara.

–Lliure vol dir una sola cosa –li va dir mentre feia una pipada del cigarret i enviava el fum ben amunt–. Saps per què es comporta així, aquell idiota?

Ell va esperar la resposta.

–Perquè és com els animals del zoo: quan mira cap a fora, el primer que veu sempre és la gàbia, i aleshores s'emprenya. És d'aquella mena de gent que necessiten dir-te fins i tot com has de pixar, o es tornen bojós. A mi se me'n fot una merda, si em diuen marieta, gitano o moro. M'estimaria més ser esguerrat que ser un idiota com ell. A vegades m'he sentit molt sol, però sempre he sigut lliure. –Aleshores es va girar cap a ell i va afegir:– Sempre has de ser lliure, això és el més important. –I va concloure:– Però si em toques el cul, ets home mort! –mentre esclatava a riure.

Més tard, mentre caminaven, per fer el tonto Siro va començar a remenar els malucs, i de cop, alçant els braços cap al cel, va cridar gairebé amb ràbia: «Has de ser lliure». I quan ell se'l va mirar, en aquell moment la llibertat li va semblar una cosa realment possible: només calia exercitar-la de mica en mica per fer que es convertís en una cosa real.

Amb el pas dels mesos, les notes de l'escola van començar a baixar, i a casa les discussions amb la seva mare es van anar fent més agres i freqüents, però ell no afluixava. Després d'un parell de vegades que havia tornat a l'alba, els pares li van prohibir

que sortís, però a ell tant li feia, ja que el seu pare no era allà i la seva mare s'empassava totes les promeses que li feia. Va ser així, gràcies al seu amic, com va perdre la virginitat. A principis de primavera va arribar un cosí gran de Siro, que es va instal·lar a l'extraradi de la ciutat amb autos de xoc, cadiretes voladores i cavallets per als més petits, i el cap de setmana, d'amagat de la seva mare, Siro anava a donar-los un cop de mà. Un dissabte, poc després de les onze, va anar on havien quedat i se'l va trobar amb dues noies amigues seves, això va dir Siro, i amb les noies i una ampolla de vodka se'n van anar a la zona menys il·luminada del descampat, més enllà de les últimes atraccions i a unes desenes de metres de l'esplanada de les rulots. Va tenir lloc allà, damunt l'herba humida, després d'unes quantes voltes de l'ampolla, a la qual es van enganxar per atordir-se de pressa i consumir, sense paraules ni preliminars, un acte sexual senzill i brutal. Del moment que es va escórrer, després en recordaria la música de les atraccions i el soroll accelerat que feia la seva pròpia respiració, tot plegat en una barreja confusa. La noia era diferent de totes les noies que havia conegut, tenia una duresa en la manera de moure's i de parlar que no perdia ni tan sols quan reia. Anava vestida d'una manera molt vistosa, amb una minifaldilla texana, una samarreta negra molt ajustada amb una vora d'encaix a les mànigues i al coll, sabates de talons alts i unes arracades que li arribaven a les espatlles; els cabells, negres amb reflexos de color de rovell, els duia recollits amb un clip vermell. No portava sostenidors i els pits, sota la samarreta, es veien petits

i punxeguts. No hauria sabut posar-li una edat, de la mateixa manera que no hauria sabut dir si li agradava o no, però tant li feia. Sabia el que passaria al cap de poc –ja feia temps que ho volia fer, i totes les històries de Siro no havien fet res més que augmentar aquelles ganes–, i aquella noia, desconeguda i llunyana, li va semblar perfecta, la companya ideal per a aquell viatge nocturn. Quan Siro va començar a caminar i va superar les últimes atraccions, ell de cop i volta va dubtar. Tot el que poc abans li havia semblat perfecte, en aquell moment li va semblar vulgar i lleig. Es va aturar i va fer dos glops llargs de l'ampolla que Siro li havia donat perquè l'aguantés, i es va veure obligat a tancar els ulls amb força quan el líquid li va cremar la gola. Quan el seu amic es va adonar que s'havia quedat enrere, se li va acostar i li va dir:

–No hi estàs obligat. Si no et ve de gust, podem anar a un altre lloc.

I ell es va sentir tan agraït que va rebutjar qualsevol altre pensament i els va seguir fins allà on començava l'herba alta. Després de seure, de seguida van començar a beure –en aquella foscor, amb prou feines s'endevinaven les cares i l'únic soroll que se sentia, a part de la música i el terrabastall de les atraccions, era el que feia el vodka dins l'ampolla–, i quan li va tocar a ell, gairebé no havia tingut temps ni de tirar el cap enrere que va notar les mans de la noia que se li ficaven primer sota el xandall i després sota els pantalons. Aleshores va passar l'ampolla amb presses i es va ajeure a l'herba, i allà va deixar que la noia li abaixés la cremallera dels texans

i se li assegués a sobre. Amb aquell simple contacte es va excitar i es va incorporar de cop, va agafar la noia fort pels malucs i va esclafar la cara al seu pit, com si estigués a punt de posar-se a plorar. A la noia la va fer riure, aquella reacció, i li va encomanar el riure a ell. No va ser fins que va sentir els altres dos gemegant que va recuperar el control i es va esforçar a coordinar la pròpia excitació amb els gemecs de l'altra parella, desitjant que Siro fos el germà que mai havia tingut. Es va imaginar que quan acabés l'institut fugiria amb ell; Siro no parava d'explicar-li que a Europa tenia amics per tot arreu i que a cada ciutat trobarien la manera de dormir i de viure. Va reconèixer en aquella fuga el primer desig autèntic de la seva vida i així, quan la noia li va agafar el membre i el va guiar cap dins, li va semblar que tallava tots els lligams amb el món i es va sentir preparat per fer qualsevol cosa per defensar aquell somni. A cada lloc nou, moriria i renaixeria, oblidant-se de qui era i de qui havia estat. Quan va tornar a casa, a les cinc de la matinada, es va tirar al llit vestit i es va adormir immediatament, ja no era ni fill ni germà de ningú. Així va ser com el va trobar l'endemà la seva mare, i quan, alçant la veu, va voler saber on havia estat, ell simplement va respondre: «Amb Siro», com si amb aquest agermanament declarés la seva nova fe. Van passar unes quantes setmanes més, el seu rendiment a l'escola va seguir baixant, ara l'únic que li interessava era sortir de casa i anar amunt i avall. Els seus pares primer el van amenaçar i després es van preocupar, però va ser Siro, un cop més, el que va resoldre la situació a

la seva manera, fugint de casa quan faltaven dos mesos per al final de curs. Va desaparèixer d'un dia per l'altre, sense ni tan sols dir-li adéu, no li va enviar ni un simple missatge, i quan ell va intentar trucar-li, li va respondre la veu de l'operadora dient que aquell número no existia. Es va sentir traït, no entenia que el seu amic se n'hagués anat així, però sobretot va ser com si hagués perdut un guia, com si hagués quedat sense concloure la seva lliçó més important. La mare de Siro li va trucar unes quantes vegades, demanant-li entre plors que li digués tot el que sabés del seu fill. Fins i tot la policia li va fer alguna pregunta, li van demanar a quins llocs solien anar i si als últims temps el seu amic havia vist el seu pare. La mare de Siro estava convençuda que se l'havia endut amb ell, i el va denunciar. En canvi, ell creia que el seu amic havia fugit sol, però no va dir res, al capdavant ningú hauria escoltat un noi com ell, i encara menys si hagués començat a parlar de llibertat i coses d'aquestes, tret que en tingués proves, i ell no en tenia. Es va preguntar mil vegades per què el seu amic no l'havia considerat digne de confiança. Ell l'hauria entès, aquella fuga, i no l'hauria traït mai de la vida.

Als exàmens finals va treure unes notes molt baixes, però tant li feia, i quan va arribar el moment de matricular-se a batxillerat, va triar el científic, perquè almenys en matemàtiques sempre se'n sortiria. Va passar l'estiu com al·lucinat, quan arribaven firaires hi anava a fer una ullada, sabent perfectament que no el trobaria allà, i cada vegada que mirava cap al lloc concret on havia perdut la virginitat, només veia

un descampat ple de males herbes i deixalles. Va ser a principis de curs, quan va rebre notícies de Siro. El seu amic li va trucar al mòbil perquè necessitava diners. Al principi, li van venir ganes de penjar, però al final el va escoltar en un silenci glacial i carregat de rancor.

–Ho sento, Asca, però li vaig prometre al meu pare que no l’hi diria a ningú.

I així va veure per primer cop que aquell que havia considerat amic i família no era res més que un nen que obeïa el seu pare, i en aquell moment el va odiar amb tota la seva ànima. Ell hauria estat més lleial i no li hauria fet cas al seu pare, però li feia la sensació, des de feia temps, que ja no tenia ningú a qui fer promeses, i aquell pensament el va tranquil·litzar.

–Com te’ls faig arribar? –li va preguntar de cop i volta, deixant a banda el rancor.

–M’hauries de recarregar la targeta prepagament, et dic el número.

I l’endemà li va carregar cent euros, els diners que li havia donat la seva àvia en acabar la primària.

–Ens tornarem a parlar? –li va preguntar al final, amb un to indiferent.

Siro no va respondre. Només li va dir:

–Gràcies, Asca, ets un amic.

I a continuació, un silenci llarg i culpable abans de penjar. Van tornar a parlar un altre cop abans de Nadal. Siro només li va dir que encara estava amb el seu pare, sense afegir res més, com segurament li havien aconsellat que fes. Es van

felicitar les festes amb presses i amb la promesa de tornar-se a veure. Algun dia, en algun lloc. Després, per any nou, res. El número des del qual li havia trucat ja no estava actiu, i estava a punt de perdre tota esperança quan, inesperadament, cap a finals de novembre, va rebre una altra trucada. Ell era a la pizzeria amb uns amics, celebrant l'aniversari d'un d'ells, havia begut una mica i al restaurant hi havia molt de soroll, només va entendre que el seu amic era en algun lloc d'Alemanya, que estava bé i que havia vist la seva mare, que mentrestant havia trobat un nou company i s'havia traslladat a la Toscana. Un cop més, Siro li va prometre que l'aniria a veure, molt aviat, li va dir, però no va tornar a tenir notícies seves i ell tampoc va intentar trucar-li, ocupat com estava amb els nous amics. Ni tan sols li va enviar el nou número quan va canviar de mòbil, perquè estava segur que un cop més a l'altra banda només hi trobaria buidor. Però va conservar el de Siro, en un tros de paper que va guardar a la cartera, i allà es va quedar, com a últim indici de la seva amistat.